

13.12.-14.12.2003

Jelo se k Majdalence do domečku. Kterej se nachází ve Svojkovicích u Rokycan. Sešlo se nás rovných dvacet: Majda, Kolda, Míša, Gali, Ježek, Ondra, Štěpán, Bára, Týnka, Zdenda, Karča, Buclík, Honzík, Kajda, Meruňka, Sanitka, Prtě, Míra, Vojtíšek a já.

Jeli jsme vláčkem. Děti a programoví měli vystoupit v Holoubkově a vedoucí jet až do Svojkovic, aby zatopili. Ale špatenka...vlak se rozjel a já, Karča a Honzík jsme stáli na schodech. Tak jsme jeli s vedoucíma a pak jim šli naproti. Na cestě do domečku, se měli dozvědět o hře, která spočívala v tom, že oni jako indiáni musí zachránit svou náčelnici, kterou postihla zimní nemoc. Museli dostat čtyři části léku, na její záchranu. Taky je dobrá připomínka, že krapet přšelo. Tyto informace se dozvěděli ze zprávy, která byla schovaná pod mostem. V domečku jsme se rozpokojovali, velký nahoru, malé slečny do ložnice a chlapci do obývacího. Na Karču a Buclu jsme nalepily kartičky se jmény dětí, které jsou u nich ve skupince a nakonec je schovaly. Dětičky je museli najít a ještě si zjistit u koho jsou ve skupince. Byly to nervy, ale povedlo se... Jelikož stále přšelo, nemohli jsme ven. Nahoře jsme poschovávaly kartičky s různými slovy typu: podkolenní jamka, gel, čutora, slánka, hrušková pasta na zuby, kosterní nález, klíček od památníčku a tak... Když je všechny našli, museli vymyslet scénku, kde tyto slova použili. Potom děti s Ježkem hráli člověče, nezlob se a ostatní šli spát... Pak přestalo přšet a konečně přišel čas na nejočekávanější hru. Naši malí indiáni (sorka Karčo a Buclíku) si vzali své mrkve a toaletní papíry a spolu s námi se vydali na louku. Tam dostali úkol maskovat se před nebezpečím a splynout s přírodou v podobě sněhuláků. Začalo motání, namotávání, omotávání a bohužel i trhání... Závodili ve štafetovém běhu okolo mě a Zdendy. Vyhráli to Karčáci. Pak se odmaskovali a nastala další toaleťáková hra. Jeden člověk z družiny běžel s papírem a odmotával ho, druhý ho zamotával, třetí odmotával a takhle se musela vystřídat celá skupinka. Možná kdyby nefoukal vítr a nebylo mokro, bylo by to lepší, ale život je boj. Ze zbytků cárů jsme pouštěli draky. Děti jsou nevděčníci a nakonec jsme tam zbyli jen já, Zdenda a Vojtíšek. Když nás pohltila tma a ze Zdendy se stal vodník, namířili jsme zpátky. Hrál se škrťácí vrah a přitom se vařila naše oblíbená mrkvičková. Dětem se povedlo malé překvapení.

Postýlka křup. Majda byla na prášky a děti potom, co se vrátili z fyzického trestu, taky. Nevykládejte si to nějak špatně, byli běhat, skákat...no prostě sportovat. Po hamů a chlebičkách nastal čas, na který fšichni čekali. Vlastně ne, ještě jsme zpívali koledy, které družstvo víc. A teprve pak přišel ten čas. Doufám, že fšichni byli z dárečků potěšení, ale nejvíc to dával najevo Zdenda, kterému Ježíšek nadělil omalovánky „jak si hraju na maminku“ a pastelky. V noci měla Karča s Buclíkem noční hru. Na louce měli být svíčky a u dvou z nich zpráva, ale vítr je pěkně zmetek. Tak to dopadlo tak, že Bára s Týnkou si stoupily pod lampu a svíraly zprávu. Holky asi nebyly moc nadšený, ale z postýlky vylezly. Dostaly Karča citrón a Bucla čaj jako první dvě části léku. Ve zprávě se dozvěděly, že ráno až bude Kolda předvádět indiánský rituál, musej nenápadně vzít svou družinku a jít k mostu, kde bude další zpráva. Ale nic není dokonalý a trošičku se to zamotalo. Předvedli své scénky a pak přišel na řadu Kolda. Byl hrozně roztomilej se svým uctíváním šály. Po chvilce jim došlo o co

jde a vyrazili. Po nějaké době přiběhli Karčáci s cukrem, který byl u zprávy, ale zprávu neměli. Tak jsme je chtěli nechtěli poslali zpátky. Když přišli obě skupinky dohromady, Karča dostala jako poslední část léku vodu. Jelikož měli ve zprávě nakázáno, aby spojili své síly, tak jim došlo, že náčelnici uzdraví jen pravý nefalšovaný čaj s citrónem a s cukrem. Myslím, že čaj byl, ale náčelnice Zdenda v něm ani nesmočil/a rty. Celej ten program byl takovej trošku zvláštní, páč nám nepřálo počasí a vše dopadlo jinak než v představách. Chvíli jsme hráli jungle jam, zabalili, napapali se špaget a někteří riskli i sýr, a ti nejodvážnější i Galiny sý/írové kuličky. Vymetli jsme chatu a vydali se domů celkem dvěma vláčky. Ve druhém jsme se sešli se sokolkama, nebo co to bylo, ze kterejch sme fakt nemohli. A ten jejich zpěv, to byla paráda. Ale jestli to mám zhodnotit, tak musím říct, že to bylo jako vždy super.

Lišče